

„Nič ne jokaj, saj se ne ločita za vedno! Saj vidiš, da je zate najboljše tako!“

Na Cilkina lica sta legli temno rdeči lisi in iz ust se je izrinil smeh.

„Res, najbolje,“ je ponovil glas kakor odmev. „Najbolje je tako, mamica moja“ — je planilo dekle k materi in jo je dušilo z objemi. Vse telo je vztrepetavalo v vročičnih sunkih.

„Kdaj pa pojdeš,“ je poskrbela Meta.

„Še danes — kar pripravite,“ je zadrhtelo iz Cilke.

„Ali je rekel tako?“

„Seve,“ je odvrnilo dekle in je venomer upiralo stekleni pogled na duri.

Mati je zavila nekaj perila in brašna in je izročila hčeri precejšen del svojih prihrankov:

„Da ne boš tako beraška —“

Dekle se je zahvalilo s pogledom. Oči, rdeče in brez solz, so dolgo strmele v mater.

„Srečno!“

„Saj pride tako gotovo Fric na kolodvor,“ jo je spremila mati k cestni železnici. Ž njima so šli vsi najmlajši člani družine.

„Seve,“ je dahnila Cilka onemoglo in se je otožno ozrla po malih. Mati pa je slutila srečo in je rekla brezskrbno:

„Očeta že pozdravim — srečno! Pa kaj piši!“

Zvonec je opozoril in voz se je zganil. Cilka je še zamahnila z roko v slovo in je odšla v svet, v beli svet — in ni pisala nikoli več.

Pastúškin:

Bojevnik.

Tri dni je bil poročen,
četrty v boj dodeljen,
tri leta vjet in ločen,
doma četrto vstreljen.